

РЕШЕНИЕ

№ 1962

гр. Бургас, 17. 11. 2017г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

2017.11.17
Le. + up
2017.11.17

Административен съд Бургас, XIII-ти състав, в съдебно заседание на втори ноември през две хиляди и седемнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ПАНАЙОТ ГЕНКОВ
ЧЛЕНОВЕ: РУМЕН ЙОСИФОВ
ЛЮБОМИР ЛУКАНОВ

при секретар Биляна Чакърова и с участието на прокурора Христо Колев, като разгледа докладваното от съдия Луканов административно дело № 2219/2017 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на Дял трети, Глава десета, Раздел III от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано по протест на прокурор при Окръжна прокуратура Бургас против разпоредби на Наредбата за определяне и администриране на местните такси и цени на услуги на територията на Община Айтос (Наредбата), а именно чл. 41, т.3, т. 4, т. 9, т. 10, т. 11 и т. 12, с които по производство за настаняване под наем, продажби, замени или учредяване на вещни права върху общински имоти се заплащат такси в размери, както следва:

т. 3 - учредяване право на строеж върху недвижими имоти – частна общинска собственост, отредени за ИЖС – 3 % върху стойността;

т. 4 - замяна на недвижими имоти, общинска собственост с недвижими имоти, собственост на физически или юридически лица – 3 % върху стойността на по-скъпия имот;

т. 9 - учредяване право на ползване върху недвижими имоти, частна общинска собственост: безвъзмездно на организации на бюджетна издръжка, а в останалите случаи възмездно – 3 % върху стойността;

т. 10 - учредяване право на строеж върху недвижими имоти, частна общинска собственост, отредени за „Жилищно строителство“ – 3 % върху стойността.

т. 11 - учредяване право на строеж върху нежилищни имоти, частна общинска собственост – 3 % върху стойността.

т. 12 - учредяване право на пристрояване и надстрояване върху сгради върху общинска земя – 3 % върху стойността.

Протестът е подаден на основание чл. 186, ал 2, във вр. с чл. 185, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 16, ал. 1 от АПК, връзка с чл. 145, ал. 6 от ЗСВ с искане за отмяна на протестираните текстове на Наредбата. Твърди се, че с оспорваните разпоредби се въвежда нова такса/цена за вид услуга, приемайки, че с тях се изисква плащане без основание, т. е. без оказване на услуга от местния орган на власт. Поддържа се, че таксите не са определени въз основа на данни за материално-технически и административни разходи по предоставяне на административната услуга, икономическа обосновка на определените размери с оглед съответствие на действителните и необходими разходи на общината. Твърди се също, че по същество Общински съвет Айтос е въвел изискване за заплащане на такса за случаи, които не са сред изброените в ЗМДТ и по същество не представляват услуга, за която да се изисква заплащането на такса. Иска се отмяната на разпоредбите, като се претендира материалната им незаконосъобразност. Не се сочат доказателства и се претендират разноски по делото.

В съдебно заседание ответникът по протеста - Общински съвет – гр. Айтос, редовно призован, не изпраща представител и не изразява становище по протеста.

Прокурорът от Окръжна прокуратура Бургас дава заключение за основателност на протеста по изложените в него съображения.

Съобщението за постъпилия протест е обявено по реда на чл.181, вр. чл.188 от АПК. По делото не са встъпили заинтересовани страни по смисъла на чл.189, ал.2 от АПК.

Административен съд Бургас, XIII-ти състав, като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

С решение № 416/26.02.2003г. Общинският съвет - гр. Айтос е приел Наредба за определяне и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на Община Айтос. Същата е била многократно изменяна и допълвана, последно с решение № 278/27. 02. 2017г.

В разпоредбите на чл. 41, т.3, т. 4, т. 9, т. 10, т. 11 и т. 12 е предвидено заплащане на такса при производство за настаняване под наем, продажби, замени или учредяване на вещни права върху общински имоти. Процедурата, предхождаща приемането на Наредбата за определянето и администрирането на местните такси и цени на услугите на територията на Община Айтос, включва и представена докладна записка с вх. № 57/19. 02. 2003г. (лист 8 от делото) от кмета Ивелин Йорданов Йорданов, където е изразено мнение, че предвид промените в ЗМДТ следва да се приеме нова

наредба по чл. 9 от закона. В преписката се съдържа и извадка от протокол № 43/26.02.2003г. по решение № 416, по обсъждане приемане на Наредба за местните данъци и такси. Приетата Наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услугите в Община Айтос е публикувана във вестник „Народен приятел“ на стр. 8-10 на 10. 03. 2003г. (лист 24-27 по делото).

При така установената фактическа обстановка, съобразно разпоредбата на чл.168, ал.1 от АПК, съдът прави следните правни изводи:

Протестът е допустим, като подаден срещу акт, подлежащ на оспорване по съдебен ред, от процесуално легитимен субект и пред компетентен да я разгледа съд.

Разгледан по същество, протестът е основателен.

Съгласно разпоредбата на чл.186, ал.1 от АПК правото на оспорване на подзаконов нормативен акт принадлежи на гражданите, организациите и органите, чиито права, свободи или законни интереси са засегнати или могат да бъдат засегнати от него или за които той поражда задължения. На основание чл.186, ал.2 от АПК прокурорът може да подаде протест срещу подзаконов нормативен акт, а според чл.187, ал.1 от АПК подзаконовите нормативни актове могат да бъдат оспорени без ограничение във времето.

С оглед задължителните указания дадени с Тълкувателно решение № 4/16.07.2009 г. на ВАС по тълк. д. № 2/2009 г., съдът приема, че и протестът за отмяна на нормативни административни актове на местните органи за власт и управление, подаден от прокурор в Окръжна прокуратура, е процесуално допустим. В този аспект прокурорът при Окръжна прокуратура Бургас притежава процесуалната легитимация за оспорване на Наредбата за определяне и администриране на местните такси и цени на услуги на територията на Община Айтос, тъй като съгласно чл. 16, ал.1, т.1 от АПК, във вр.с чл. 127, т.5 от Конституцията на Република България прокурорът следи за спазване законността в административния процес, като предприема действия за отмяна на незаконосъобразни административни и съдебни актове; започва или встъпва във вече образувани производства когато прецени, че това се налага от важен държавен или обществен интерес.

Наредбата за определяне и администриране на местните такси и цени на услуги на територията на Община Айтос е подзаконов нормативен акт, приемането на който е от компетентността на Общинския съвет като орган на местната власт и местното самоуправление. С него се уреждат съобразно нормативните актове от по-висока степен обществени отношения с местно значение при условия и граници, определени от закона, като детайлизира приложението му. Редът за издаване на нормативни административни

актове е регламентиран в чл. 75-80 от АПК, а за неуредените въпроси се прилага субсидиарно ЗНА по аргумент на чл. 80 от АПК.

Наредбата е издадена от компетентен орган - Общински съвет – гр.Айтос, овластен от разпоредбата на чл. 141, ал.4 от Конституция на Р. България, чл. 21, ал.2 във вр.с ал.1, т.7 от ЗМСМА и чл. 9 от ЗМДТ. От посочената нормативна рамка се извежда правомощието на Общинския съвет, като орган на местното самоуправление, да определя размера на местните такси, доколкото Конституцията определя, че това става по ред, установен в закон, и това е ЗМСМА, а ЗМДТ изрично сочи, че Общинския съвет приема Наредба за определяне и администриране на местните такси и цени на услуги. Видовете такси, които могат да се събират, са изрично и лимитативно изброени в закона съгласно чл. 6, ал.1 от ЗМДТ, а принципите относно определяне размерите им се уредени в разпоредбите на чл. 7 и чл. 8 от ЗМДТ.

При изпълнение на приложимите по аргумент от нормата на чл. 80 от АПК норми от ЗНА, настоящият съдебен състав намира, че Общински съвет – гр. Айтос не е представил доказателства във връзка със спазване на административнопроизводствените правила по издаване на нормативния акт, макар и такива възражения да не се навеждат в протеста на Бургаската окръжна прокуратура. Не са представени доказателства, че е спазена процедурата по изработване на проект на наредбата; относно спазването на 14 дневния срок; за съгласуваност със съответните постоянни комисии; както и че разглеждането, обсъждането и гласуването е извършено при спазване правилата по ЗМСМА.

По отношение приложението на материалния закон, съдът намира следното:

В раздел VII от Наредбата, озаглавен Такси за административни услуги, в чл. 41, т. 3, т. 4, т. 9, т. 10, т. 11 и т. 12, е предвидено, че в производство за настаняване под наем, продажби, замени или учредяване на вещни права върху общински имоти да се заплащат такси в размери, както следва:

т. 3 - учредяване право на строеж върху недвижими имоти – частна общинска собственост, отредени за ИЖС – 3 % върху стойността;

т. 4 - замяна на недвижими имоти, общинска собственост с недвижими имоти, собственост на физически или юридически лица – 3 % върху стойността на по-скъпия имот;

т. 9 - учредяване право на ползване върху недвижими имоти, частна общинска собственост: безвъзмездно на организации на бюджетна издръжка, а в останалите случаи възмездно – 3 % върху стойността;

т. 10 - учредяване право на строеж върху недвижими имоти, частна общинска собственост, отредени за „Жилищно строителство“ – 3 % върху стойността;

т. 11 - учредяване право на строеж върху нежилищни имоти, частна общинска собственост – 3 % върху стойността;

т. 12 - учредяване право на пристрояване и надстрояване върху сгради върху общинска земя – 3 % върху стойността.

Посоченият текст от Наредбата е приет въз основа на законова делегация по чл. 9 от ЗМДТ. Приемането на тази разпоредба е в изпълнение и на Правителствена концепция за финансова децентрализация, намерила нормативен израз в чл. 9 от ЗМДТ, с която норма се възлага на Общинските съвет да приемат Наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги. Протестираните такси, приети с т. 3, т. 4, т. 9, т. 10, т. 11 и т. 12 на чл. 41 от Наредбата са предвидени за услуги по настаняване под наем, продажби, замени или учредяване на вещни права върху общински имоти, като съгласно чл. 1 с Наредбата се уреждат отношенията, свързани с определянето и администрирането на местните такси и цени на предоставени на физически и юридически лица услуги, реда и срока на тяхното събиране на територията на община Айтос.

Настоящият съдебен състав приема, че доказателствената тежест за установяване на фактическите и правни основания за приемане на протестираните разпоредби на чл. 41, т. 3, т. 4, т. 9, т. 10, т. 11 и т. 12 от Наредбата е на Общинския съвет – гр. Айтос, съгласно нормативно установеното в чл. 170, ал. 1 от АПК, вр. с чл. 184 от АПК. В представената и приета от съда административна преписка не се съдържат доказателства относно изработването и внасянето ѝ за разглеждане от Общинския съвет, които съгласно нормата на чл. 26 и сл. от ЗНА са задължителни и правно релевантни за материалната законосъобразност на оспорения подзаконов нормативен акт, които обстоятелства са от значение за делото. Това изискване на закона не е спазено, което е особено съществено нарушение на процесуалните правила и съставлява самостоятелно основание за отмяна на оспорения акт.

Общинските съвети като органи на местното самоуправление на територията на съответната община, решават самостоятелно въпросите от местно значение, които законът е предоставил в тяхната компетентност. В изпълнение на предоставените им правомощия са овластени да издават нормативни актове, с които да уреждат съобразно нормативни актове от по-висока степен обществените отношения с местно значение по аргумент от чл. 76, ал. 3 от АПК, във вр. с чл. 8 от ЗНА и чл. 21, ал. 2 от ЗМСМА. Съществува и изрична законова делегация съгласно чл. 9 от ЗМДТ, даваща

право на общинския съвет да приема Наредба за определяне и администриране на местните такси и цените на предоставяните услуги. С чл. 6 от ЗМДТ това правомощие е конкретизирано, като в ал. 1 са изброени местните такси които се събират общините, а съгласно ал.2 за всички услуги и права, предоставяни от общината, с изключение на тези по ал. 1, общинският съвет определя цена. От приложимата нормативна уредба следва, че на общинския съвет е предоставено правото да определя цена за всички услуги, които не са отразени в чл. 6, ал.1 от ЗМДТ, като такси. По аргумент за обратното на закона (*argumentum contra lege*), за услуги за които се определя такса, общинският съвет не е оправомощен да определя цена. В разглеждания случай се протестират разпоредби, с които е определена цена за извършваните от общината услуги по настаняване под наем, продажби, замени или учредяване на вещни права върху общински имоти.

Съгласно чл. 7, ал. 1 от ЗМСМА местните такси се определят въз основа на необходимите материално-технически и административни разходи по предоставяне на услугата. Според чл. 8, ал. 1 от същия нормативен акт общинските съвети приемат размера на таксите при спазване на посочените в разпоредбата принципи за възстановяване на пълните разходи на общината, които тя прави във връзка с предоставянето на услугата; създаване на условия за повишаване качеството ѝ и разширяване на предлаганите от общината услуги и постигане на по-голяма справедливост при определяне и заплащане на местните такси. В настоящия случай таксите не се определят въз основа на данни за материално-технически и административни разходи по предоставяне на услугата. Липсва икономическа обосновка на определения размер и по-точно на начина, по който се определя той (в същия смисъл е и Решение № 11054 от 29.09.2010 г. по адм. д. № 2671/2010 г. на ВАС, VI отд.). В този смисъл е нормата на чл. 115а от ЗМДТ изискваща “Размерът на таксата за всяка административна услуга да съответства на разходите на общината за предоставяне на съответната услуга, включително необходимите материално-технически разходи и всички административни разходи за изпълнение на задълженията на длъжностните лица с оглед на тяхната квалификация и разходвано работно време.” Без правно значение за спора е, че нормата на чл. 115а от ЗМДТ е създадена и е част от позитивното право едва от 01.01.2017г. – повече от 14 години след създаване на оспорената правна норма. Факт е, че към настоящия момент чл. 41, т. 3, т. 4, т. 9, т. 10, т. 11 и т. 12 от Наредбата противоречи на тази законова норма.

С оглед изискването за съответност на общински такси следва да се добави, че определянето на конкретния размер на таксите по чл. 41 от Наредбата, е обвързано със стойността на сделката, а тази стойност не

оказва влияние върху вида и размера на административните разходи, които прави общината във връзка с нейното осъществяване. Въпреки, че възможните сделки имат различна цена, тъй като са необходими едни и същи документи, за чието изготвяне се отделя едно и също време, икономически, правно и житейски неоправдано е събиране на такси, които могат да бъдат кардинално различни по размер само поради разликата в така приетата база за изчисляване на таксата. Услугата, която се предлага, е една и съща по вид и обем и е редно цената ѝ да се базира на стойността на реално направените за нея разходи, а не на други параметри, както е подходено в случая.

Ответната страна не доказва, че този начин на определяне на таксата е законосъобразен, справедлив и оправдан, съобразно необходими и действителни разходи на общината по предоставянето на услугата по изготвянето на различните видове разпоредителни договори с недвижимо имущество.

Въз основа на гореизложеното настоящият съдебен състав намира, че подаденият протест против процесната разпоредба, в частта ѝ относно дължими такси е основателен, поради което следва да бъде уважен.

По разноските:

Прокурорът от Окръжна прокуратура – Бургас е претендирал присъждане на направените в хода на съдебното производство разноски, които в случаят се равняват на 20.00 (двадесет) лв. заплатена такса за обнародване в ДВ. Същите следва да бъдат присъдени на основание чл. 143, ал. 1, във вр. с чл. 196 от АПК.

Така мотивиран и на основание чл. 193, ал. 1, пр. 1-во от АПК - Административен съд Бургас, XIII-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по протест на прокурор от Окръжна прокуратура - Бургас разпоредбите на чл. 41, т. 3, т. 4, т. 9, т. 10, т. 11 и т. 12 от Наредбата за определяне и администриране на местните такси и цени на услуги на територията на Община Айтос, с които по производство за настаняване под наем, продажби, замени или учредяване на вещни права върху общински имоти се заплащат такси в размери, както следва:

т. 3 - учредяване право на строеж върху недвижими имоти – частна общинска собственост, отредени за ИЖС – 3 % върху стойността;

т. 4 - замяна на недвижими имоти, общинска собственост с недвижими имоти, собственост на физически или юридически лица – 3 % върху стойността на по-скъпия имот;

т. 9 - учредяване право на ползване върху недвижими имоти, частна общинска собственост: безвъзмездно на организации на бюджетна издръжка, а в останалите случаи възмездно – 3 % върху стойността;

т. 10 - учредяване право на строеж върху недвижими имоти, частна общинска собственост, отредени за „Жилищно строителство“ – 3 % върху стойността;

т. 11 - учредяване право на строеж върху нежилищни имоти, частна общинска собственост – 3 % върху стойността и

т. 12 - учредяване право на пристрояване и надстрояване върху сгради върху общинска земя – 3 % върху стойността.

ОСЪЖДА Общински съвет - гр. Айтос, адрес гр. Айтос, ул. „Цар Освободител“ № 3, да заплати на Окръжна прокуратура Бургас, адрес гр. Бургас, ул. „Александровска“ № 101 сумата от 20 (двадесет) лева, представляваща разноски по административно дело № 2219 по описа за 2017г. на Административен съд Бургас.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България, в четиринадесетдневен срок от връчването му на страните.

Решението да се разгласи при спазване нормата на чл. 194 от АПК.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

